Alocuțiune cu ocazia Zilei Patrimoniului Mondial din România
16 noiembrie 2026

Stimate domnule președinte,
Stimate colege și stimați colegi,

La 16 noiembrie 1972, UNESCO adopta Convenția privind protecția patrimoniului mondial, cultural și natural. Această dată a fost aleasă și de România pentru a marca, în fiecare an, Ziua Patrimoniului Mondial UNESCO din România.
Anul 2026 are o semnificație aparte. Se împlinesc 70 de ani de la aderarea țării noastre la UNESCO. Șapte decenii de cooperare internațională, în care România și-a făcut cunoscute valorile culturale și naturale și și-a asumat angajamente pentru protejarea lor.
Este firesc să privim cu mândrie la ceea ce am realizat. Dar la fel de important este să privim cu responsabilitate prezentul și viitorul.
Mă întreb ce vor spune, peste o generație, cei care vor urca la această tribună pentru a vorbi despre patrimoniul României.
Avem astăzi 11 bunuri înscrise pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO. Printre ele se află Delta Dunării, bisericile din Moldova, cetățile dacice din Munții Orăștiei, centrul istoric al Sighișoarei, bisericile de lemn din Maramureș și, dintre înscrierile recente, Ansamblul monumental Brâncuși de la Târgu Jiu și Frontierele Imperiului Roman – Dacia.
Fiecare dintre aceste locuri are o istorie, o valoare recunoscută la nivel mondial și oameni care au contribuit la păstrarea sa.
Și mă gândesc aici la cercetători, restauratori, arhitecți, istorici, specialiști din instituțiile de patrimoniu, dar și la oamenii din comunitățile locale, care au avut grijă de aceste locuri, uneori cu resurse puține și în condiții dificile.
Lor le datorăm recunoștință. Dar recunoștința nu poate ține locul unor politici publice.
Ne bucurăm, pe bună dreptate, de fiecare nouă înscriere UNESCO. În spatele ei se află ani de cercetare și de muncă, iar recunoașterea internațională este o reușită pentru România.
Dar ce se întâmplă după înscriere? Acordăm aceeași atenție conservării și administrării acestor bunuri? Le asigurăm resursele necesare? Le protejăm suficient de degradare și de intervenții care le pot afecta autenticitatea?
Sunt întrebări la care trebuie să răspundem cu seriozitate.

Doamnelor și domnilor,

Patrimoniul nu poate fi protejat prin măsuri luate de la un mandat la altul, în funcție de cine conduce o instituție sau de fondurile disponibile la un moment dat.
Avem nevoie de continuitate. Avem nevoie de finanțare predictibilă. Avem nevoie de specialiști. Avem nevoie de planuri de management care să fie aplicate, de monitorizarea stării de conservare și de responsabilități clare.
Și nu trebuie să uităm comunitățile locale. Pentru oamenii care trăiesc în aceste locuri, patrimoniul face parte din viața lor de zi cu zi. Protejarea lui trebuie făcută cu participarea lor, ținând seama de nevoile și de experiența celor care cunosc cel mai bine aceste locuri.
Stimate colege și stimați colegi,

Parlamentul are propria sa responsabilitate.
De aceea, cred că trebuie să ne implicăm mai mult în identificarea și susținerea unor soluții concrete pentru protejarea patrimoniului României.
Chiar în aceste zile, aici, la Palatul Parlamentului, se desfășoară conferința internațională „Patrimoniul Mondial din România. Implementarea Convenției din 1972".
Comisia pentru relația cu UNESCO, pe care o prezidez, este implicată direct în acest eveniment, în parteneriat cu Institutul Național al Patrimoniului și cu sprijinul Uniunii Naționale a Consiliilor Județene din România.
Timp de trei zile, specialiști și reprezentanți ai instituțiilor responsabile analizează situația bunurilor înscrise în patrimoniul mondial, Lista Indicativă a României și măsurile necesare pentru o protejare mai eficientă a acestora.
Am considerat important ca aceste discuții să aibă loc chiar în Parlament, pentru ca problemele semnalate de specialiști și soluțiile propuse de ei să ajungă direct în atenția celor care au responsabilitatea adoptării legilor și a deciziilor bugetare.
Concluziile acestei conferințe vor constitui un punct de sprijin pentru demersurile noastre parlamentare, astfel încât propunerile formulate să poată fi transformate, acolo unde este necesar, în măsuri concrete.

Doamnelor și domnilor,

La 70 de ani de la aderarea României la UNESCO, da, avem motive de mândrie. Dar avem și obligații pe măsura patrimoniului care ne-a fost încredințat.
Recunoașterea internațională nu repară ziduri, nu oprește degradarea și nu poate înlocui responsabilitatea instituțiilor statului român.
UNESCO recunoaște valoarea universală a acestor bunuri. Dar grija pentru păstrarea lor ne aparține.
Îmi doresc ca, peste o generație, cei care vor privi în urmă să poată spune că noi, cei de astăzi, ne-am făcut datoria.

Vă mulțumesc.